

Кога отъ сонъ стана ашикъ Митре,
Търгна Митре сабя дипленица,
И ми удри мрамора дирека.
Тог' говоритъ млада Стефо'ица:
„Айти тебъ Митре деверъ мой!
Заплезе сега до надвора,
Да ми видишъ войска обколила,
Конь до коня, юнакъ до юнака,
А байраци како борѣ горски.“
Тогa стана юнакъ отъ юнака,
Кога виде чудо и големо
Си затвори порти челико'и.
А све село войска напълнато.
И стана'а до два брака мили,
Облеко'а пандзурли кошули,
Си кладо'е щипи челико'и,
Си кладо'е сабѣ дипленици,
Ми явне'е нѣхни бързи конѣи,
И зедо'е кърстетни байраци,
Отвори'е порти челико'и
Излего'е надворъ до надвора.
Тогa велѣтъ на млади невести:
„Айви вѣ наши първи любѣ!
Дуръ гледате кърстетни байраци,
Вѣ брига ичъ да ни нѣмате!“
Тогa веке с' отделиле млади;
С' истъргнале онѣ остри сабѣи,
Съ удри'а два юнака млада
Съ тѣе триста одбрани юнаци,
Тѣа посекле триста мина силни,
Све посекле два юнаци добри,
Напра'иле кървца до колѣна.
Отъ що съ кървца ми съ измачкале,
До два брака не ми съ познале,
Туку обе що си съ грабнале,
Да съ биѣтъ съ онѣ остри сабѣи,
Ама никой надгласъ не ми могле.
А две любѣ отъ бедени гледатъ,
Со търчанѣ надворъ изскочи'е,
И со гласѣ жално ми викале: